

середовища. Комунікація відбувається шляхом проведення нарад, роботи в робочих групах, участі в обговоренні законопроектів тощо.

Покупці (клієнти) керуючих компаній мають інформаційні запити щодо вартості обслуговування, якості надання послуг, своєчасності та повноти надання таких послуг. Найважливіші інформаційні запити клієнтів керуючих компаній в сфері ЖКГ по суті фіксуються в договорі про надання послуг з управління багатоквартирним будинком. Відповідно до Закону України “Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку” [1], істотними умовами договору про надання послуг з управління багатоквартирним будинком є:

- 1) перелік послуг;
- 2) вимоги до якості послуг;
- 3) права і обов’язки сторін;
- 4) відповідальність сторін за порушення договору;
- 5) ціна послуг;
- 6) порядок оплати послуг;
- 7) порядок і умови внесення змін до договору;
- 8) строк дії договору, порядок і умови продовження дії та розірвання договору.

Суттєві умови договору про надання послуг з управління багатоквартирним будинком відображають головні інформаційні запити клієнтів керуючої компанії. Інформування щодо інформаційних запитів клієнтів може здійснюватися через офіційний сайт керуючої компанії (особистий кабінет клієнта), спеціальні чати в соціальних мережах, телефонну гарячу лінію, на зустрічах мешканців багатоквартирних будинків із представниками керуючої компанії.

Громадські організації зацікавлені у дотриманні компанією законодавства, екологічних вимог, співпраці і соціальному партнерстві. Комунікація може здійснюватися через організацію та проведення круглих столів, семінарів, зустрічей, конференцій, публічних виступів тощо.

Постачальники (виконавці робіт, надавачі послуг), фінансові та кредитні установи зацікавлені в інформації щодо довгострокової та взаємовигідної співпраці, своєчасності розрахунків за виконані роботи, поставлені матеріальні цінності, надані послуги. Комунікація відбувається шляхом підписання договорів та проведення зустрічей.

Інвестори зацікавлені у забезпеченні стійкості компанії, можливості участі в управлінні, участь в розробці політик різної спрямованості (переважно стратегічного характеру), показниках економічної ефективності (прибутковість, фінансові результати діяльності), стратегії компанії, інформаційної прозорості, ефективності інвестиційних вкладень. Комунікація з інвесторами відбувається через загальні збори акціонерів, зустрічей з міноритарними акціонерами, розкриття інформації у відкритих джерелах, регулярні збори і зустрічі менеджменту з акціонерами, роботу зі зверненнями, гарячу лінію, роботу зі зверненнями інвесторів, телефонний зв’язок.

Список використаних джерел і літератури

1. Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/417-19>.

*Тимошенко В. О., студентка групи МО-320
Науковий керівник: к. е. н., доц. Білявський В. М.
Національний авіаційний університет, м. Київ*

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВ

Інноваційний характер виробництва є одним з найвагоміших факторів, що визначають успішність діяльності підприємства в ринковому середовищі, його фінансову стабільність та конкурентоспроможність. Особливої уваги цей чинник набуває в умовах ринкової

трансформації національної економіки України, коли інновації слід розглядати, як ресурс підвищення конкурентоспроможності продукції окремих підприємств, галузей та промисловості в цілому не лише на вітчизняному ринку, але й на міжнародному.

Інноваційна політика залишається ключовим фактором розвитку, її роль зростає на тлі переходу до цифрової економіки. Результатом інноваційної діяльності є інновації, що забезпечують додатковий прибуток для підприємства, а також, стратегічну конкурентну перевагу у вигляді фінансової стабільності та певної переваги над конкурентами.

На успішність інноваційної діяльності на підприємстві впливає безліч факторів, серед яких відзначимо: науково-технічний потенціал; виробничо-технічна база; оснóвні види ресурсів; великі інвестиції; відповідна система управління. Як свідчить практика, стратегічний успіх підприємства залежить від реалізації стратегій його інноваційного розвитку.

Стратегічний менеджмент необхідно розглядати в концепції загального менеджменту. Серцевиною загального менеджменту є потреба в чіткому формуванні цілей діяльності організації та вміння трансформувати ідеї в дії за допомогою знань та зусиль працівників всіх її рівнів. Для того, щоб організація в складному зовнішньому середовищі змогла дотримуватися визначеної цілі та при цьому бути гнучкою, її система управління повинна забезпечувати [1]:

- формування спільної цілі діяльності разом з визначенням загальних напрямів розвитку;
- правильний відбір стратегій розвитку;
- чіткий відбір напрямків розвитку та відповідного розподілу ресурсів;
- пошук комбінацій можливостей, що надаються зовнішнім середовищем та внутрішнім потенціалом;
- ефективне використання ресурсів, які є в розпорядженні організації, зміщення їх у прибуткові зони діяльності;
- управління зовнішніми відносинами.

В даний час інноваційні процеси стають істотним фактором, що визначають стратегічний успіх підприємства на ринку товарів і послуг, стійкість і стабільність його розвитку. Відповідно до міжнародних стандартів інновація визначається як кінцевий результат інноваційної діяльності, що отримав втілення у вигляді нового або вдосконаленого продукту, упровадженого на ринку, нового або вдосконаленого технологічного процесу, використовуваного в практичній діяльності, або в новому підході до соціальних послуг. Інновація може бути розглянута як в динамічному, так і в статичному аспекті. У останньому випадку інновація представляється як кінцевий результат науково-виробничого циклу.

Основною причиною гальмування переходу до інноваційного типу розвитку української економіки є відсутність у вітчизняних підприємств чітко вираженого спрямування власного бізнесу інноваційним шляхом розвитку, відображеного у відповідній стратегії [2]. Нерішучість діяти зумовлена значною мірою заплутаністю, невизначеністю та неоднозначністю, що впливає із істотних відмінностей у термінології, підходах до рішення, стратегії, передовий досвід та вигоди про користь, які підприємства чують від безлічі постачальників рішень. Ця плутанина була ще більше роздута відсутністю впевненості в тому, як промислові підприємства можуть найкращим чином використовувати соціальні медіа та інші інструменти спільної інноваційної діяльності.

Проблема посилення інноваційної активності вимагає від підприємства ефективної моделі управління інноваціями.

Таким чином, перед сучасними дослідниками і менеджерами стоїть завдання побудувати такі моделі. При побудові яких, слід приділити особливу увагу методичному інструментарію формалізації та систематизації інформації, що має репутацію в різних сферах. Роль державної інноваційної політики розглядається в такій моделі, як засіб розширення інституціональної, правової та фінансової системи відбору та реалізації

стратегій розвитку інноваційної діяльності підприємств. Завдання традиційних підприємств полягає в тому, як бути готовим до нової ери інновацій.

Завдання стратегічного управління полягає в пристосуванні організації до змін зовнішнього середовища. Інноваційний розвиток підприємства і його виробничої діяльності, передбачає розробку ідеї та обґрунтування інвестиційного проекту, матеріально-технічне та фінансове забезпечення, управління діяльністю створюваного при цьому об'єкту, включаючи ліквідацію або перепрофілювання його відповідно до поточних зовнішніх умов і можливістю досягнення поставлених інвестором цілей. Специфіка інноваційної стратегії організації залежить від профілю її діяльності, рівня виробничо-технічного розвитку, спрямованості та обсягу, що реалізуються в виробничих і дослідницьких підрозділах робіт в рамках інноваційного циклу з різних видів нововведень, сфери їх застосування[3].

Реалізація стратегії проявляється в тому, як організація: формує унікальний набір ресурсів; створює можливості; розпоряджається ресурсами; використовує здібності; керує взаєминами із зацікавленими сторонами.

Всі перераховані стратегічні активності повинні забезпечити ступінь результативності реакції на зміну навколишнього середовища підприємства [4].

Розробка інноваційної політики розвитку підприємства починається з оцінки конкурентоспроможності підприємства і стратегії конкурентної боротьби. Серед різних методів і засобів посилення конкурентного статусу підприємства особливе місце сьогодні займає активізація інноваційних процесів, головна частина яких – створення нової продукції, послуг, інформації, інтелектуальних цінностей тощо. Формування інноваційного процесу відповідно до стратегічної концепції інноваційного розвитку підприємства дозволить підвищити якість прийнятих управлінських рішень і забезпечити зростання ефективності інноваційної діяльності в цілому і кожної окремої інновації.

Таким чином, стратегічний менеджмент – це програмний спосіб мислення і управління, що забезпечує узгодження цілей, можливостей підприємства і інтересів працівників. Він передбачає не тільки визначення генерального курсу діяльності (поведінки) підприємства та організації діяльності на його основі, а й підвищення мотивації, зацікавленості всіх працівників у його реалізації.

Список використаних джерел і літератури

1. Ігнат'єва І. А. Стратегічний менеджмент : підручник. К. : Каравела, 2008. С. 9–10.
2. Ковтун О. І. Інноваційні стратегії підприємств: теоретико-методологічні засади / О.І. Ковтун // Економіка України. 2013. № 4 (617). С. 44–56.
3. Грант Р. Современный стратегический анализ. 2016. С. 4–5.
4. Білявський В. М., Шепута М. М. Реалізація інноваційних проектів як фактор підвищення конкурентоспроможності підприємства // Сталий розвиток економіки. 1'2018. № 38. С. 131–140.
5. Воробйова Н. П. Ключова позиція стратегічного менеджменту в організації // Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку. Серія: Економіка та менеджмент. 2017. № 12. С. 54–55.

*Главов М. Ж., студент групи МЕ-61
Науковий керівник: Коваль О. О., к. е. н., доцент
Східноєвропейський університет економіки і менеджменту*

ВИЗНАЧЕННЯ БАЗОВОЇ СТРАТЕГІЇ ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА

Діяльність сучасних виробничих підприємств України характеризується все більшою невизначеністю і насиченістю зовнішнього середовища, що обумовлює суттєві зміни в економіці, технологіях і соціальному житті суспільства. Усі ці чинники заважають